

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
 MARCO DARMON
 της 20ής Απριλίου 1988 *

*Κύριε πρόεδρε,
 Κύριοι δικαστές,*

1. Η παρούσα προσφυγή στρέφεται κατά απόφασης μη εγκρίσεως συμμετοχής σε διαγωνισμό, την οποία έλαβε η εξεταστική επιτροπή του εσωτερικού διαγωνισμού Β/161, που διοργανώθηκε από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Ο προσφεύγων, Arendt, θεωρεί ότι η απόρριψη της υποψηφιότητάς του είναι συνέπεια αντιφατικής και άρα ανεπαρκούς αιτιολογίας, ότι οφείλεται σε πρόδηλη πλάνη και ότι παραβιάζει τις αρχές της χρηστής διοικήσεως και της αρωγής.
2. Η αντιφατική και άρα ανεπαρκής αιτιολογία προκύπτει από το ότι η αρχική αιτιολογία της απορρίψεως συνίστατο στο ότι ο υποψήφιος δεν είχε επιτύχει την ελάχιστη βαθμολογία που είχε καθορισθεί για τη γενική εκπαίδευση, τη γενική πείρα και την ειδική πείρα, ενώ η « συμπληρωματική πληροφορία », που παρασχέθηκε εκ των υστέρων, αφορούσε μόνο την ανεπάρκεια της ειδικής πείρας.
3. Δεν μπορώ στο σημείο αυτό να διαγνώσω αντίφαση. Αν η εξεταστική επιτροπή υπογράμμισε έτσι το θέμα σχετικά με την ειδική πείρα, παρατηρώ ότι η αιτιολογία αυτή προϋπήρχε ήδη. Κατόπιν αυτού, ο τονισμός αυτής της προϋποθέσεως πρέπει να θεωρηθεί ως συμπληρωματική εξήγηση. Εν πάση περιπτώσει το γεγονός αυτό δεν μπορεί να κάνει δεκτό λόγω ακυρώσεως περί αντιφατικής αιτιολογίας.
4. Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η απόφαση της εξεταστικής επιτροπής εκδόθηκε κατά πρόδηλη πλάνη διότι δεν εκτίμησε σωστά ότι η θέση που κατέχει ήδη ο Arendt συνεπάγεται βεβαιωμένες γνώσεις λογιστικής, που απαιτούνται από την ανακοίνωση της κενής αυτής θέσεως, ενώ η εξεταστική επιτροπή έλαβε μόνο υπόψη της τη φύση των καθηκόντων που περιγράφονται από την ανακοίνωση αυτή, δηλαδή πράξεις υπολογισμού.
5. Είναι αναμφισβήτητο ότι η πράξη ανακοινώσεως της κενής θέσεως που κατέχει ο προσφεύγων αναφέρει την απαίτηση « βεβαιωμένων γνώσεων λογιστικής ». Είναι όμως επίσης βέβαιο ότι το ίδιο αυτό έγγραφο αναφέρει επί του θέματος της φύσεως των καθηκόντων που ασκεί ο Arendt, ότι πρόκειται για « εργασίες εκτελέσεως διοικητικού χαρακτήρα ... », που αφορούν διάφορους λογαριασμούς κοινωνικής ασφαλίσεως και συντάξεων.
6. Παρατηρώ ότι οι λογιστικές γνώσεις, καθώς και κάθε άλλη γνώση, δεν μπορούν να εκτιμηθούν « in abstracto », αλλά πρέπει να συσχετιστούν με τα καθήκοντα τα οποία αφορούν. Ανάλογη σκέψη υιοθετήσατε στην απόφαση Βλάχου¹, κρίνοντας ότι η επαγγελματική πείρα πρέπει να εκτιμηθεί σε σχέση με τη θέση για την οποία πρόκειται.
7. Στην προκειμένη περίπτωση, από τα στοιχεία που υποβλήθηκαν στον έλεγχο της εξεταστικής επιτροπής προκύπτει ότι τα καθήκοντα του Arendt συνίστανται σε εργασίες αναλύσεως λογαριασμών και σε εργασίες υπολογισμών, πράγμα το οποίο άλλωστε επιβεβαιώνεται στην απάντηση επί του ερωτήματος που θέσατε στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Επομένως, η έτσι κτηθείσα πείρα ελήφθη υπόψη για την επιλογή 3. Αντιθέτως όμως η εξεταστική επιτροπή έκρινε ότι η πείρα αυτή δεν είχε σχέση με τις επιλογές 1 και 2. Από την

* Μετάφραση από τα γαλλικά.

1 — Απόφαση της 6ης Φεβρουαρίου 1986, 162/84, Συλλογή σ. 481.

προκήρυξη του διαγωνισμού προκύπτει ότι οι δύο αυτές επιλογές αφορούν σημαντικά έργα ελέγχου σε λογιστικά θέματα και σε έργα εφαρμογής του δημοσιονομικού κανονισμού. Κατόπιν αυτού, φρονώ ότι δεν υφίσταται πρόδηλη πλάνη στην κρίση ότι η πείρα που απέκτησε ο Arendt στα τωρινά του καθήκοντα δεν αντιστοιχεί με τη φύση των πιο πάνω περιγραφέντων καθηκόντων.

8. Όσον αφορά τη μη τήρηση της αρχής της χρηστής διοικήσεως και του καθήκοντος αρωγής από την εξεταστική επιτροπή, πρέπει ευθύς εξ αρχής να απορριφθεί ο ισχυρισμός του Κοινοβουλίου, κατά τον οποίο η υποχρέωση αυτή δεν αφορά παρά την ενεργό διοίκηση και όχι την εξεταστική επιτροπή διαγωνισμού. Πράγματι, το Δικαστήριο έχει κρίνει με τις αποφάσεις Schwiering² και Maurissen³ ότι η αρχή αυτή εφαρμόζεται και στις εξεταστικές επιτροπές διαγωνισμών.

9. Παραμένει όμως να ερευνηθεί κατά πόσο παρέβη η εξεταστική επιτροπή στην προκειμένη περίπτωση την εν λόγω αρχή.

10. Καταρχάς παρατηρώ ότι εν αντιθέσει προς τα πραγματικά περιστατικά επί των οποίων εκδόθηκαν οι αποφάσεις Schwiering και Maurissen, η εξεταστική επιτροπή δεν ατέρριψε τα συμπληρωματικά στοιχεία που της υπέβαλε ο υποψήφιος. Απομένει επομένως να ερευνηθεί αν η « αντίφαση » στην ανακοίνωση που αφορά την κενή θέση, την οποία ήδη κατέχει ο προσφεύγων, επέβαλλε στην εξεταστική επιτροπή να ζητήσει την προσκόμιση άλλων εγγράφων ικανών να αποδείξουν ότι ο υποψήφιος συγκέντρωνε τις προϋποθέσεις που απαιτούνταν για την πείρα.

11. Το καθήκον αρωγής εκφράζει την αναγκαία ισορροπία μεταξύ αντιστοιχών δικαιω-

μάτων και υποχρεώσεων στις σχέσεις μεταξύ της δημοσίας αρχής και των υπαλλήλων της διοικήσεως. Αλλά, ακριβώς η ανεύρεση της ισορροπίας αυτής δεν μπορεί να καταλήξει στην υποχρέωση της εξεταστικής επιτροπής να καταρτίσει το φάκελο του υποψηφίου.

12. Ο υποψήφιος, υποβάλλοντας ένα φάκελο, πρέπει να προσπαθεί να αποδεικνύει τα στοιχεία που θα επιτρέψουν στην εξεταστική επιτροπή να διαπιστώσει ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις που απαιτούνται από την προκήρυξη του διαγωνισμού. Εξάλλου, τίποτα δεν δείχνει ότι ο Arendt, συμπληρώνοντας το φάκελό του συμμετοχής στον εν λόγω διαγωνισμό, παρέλειψε κάποιο αποφασιστικό στοιχείο για την κρίση της λογιστικής του πείρας. Αυτός έπρεπε εν πάση περιπτώσει να αποδείξει ενδεχομένως σε τι συνίστατο αυτή η πείρα, λαμβανομένων υπόψη των καθηκόντων που ασκεί, και τα οποία περιγράφονται, ως πράξεις υπολογισμού.

13. Αλλά, πάνω από όλα παρατηρώ, για να σας προτείνω την απόρριψη της αιτιάσεως περί παραβάσεως του καθήκοντος αρωγής, ότι ο προσφεύγων, ο οποίος θεωρεί ότι η εξεταστική επιτροπή έπρεπε να λάβει συμπληρωματικές πληροφορίες, σημείωνε σε μια επιστολή της 20ής Ιουνίου 1986 που είχε κατατεθεί στις συζητήσεις ότι: «... επιτρέψτε μου να σημειώσω ότι η έλλειψη νεωτέρων δικαιολογητικών επί του θέματος αυτού οφείλεται στο γεγονός ότι ο φάκελός μου περιλαμβάνει όλα τα στοιχεία που επιτρέπουν ορθή εκτίμηση της επαγγελματικής μου πείρας. »

14. Τέλος, νομίζω ότι δεν δικαιολογείται από κανένα στοιχείο η διεξαγωγή αποδείξεων την οποία ζητεί ο προσφεύγων, δηλαδή η κατάθεση των πρακτικών του διαγωνισμού.

15. Καταλήγω, επομένως, στην απόρριψη της προσφυγής και στην επιδίκαση των δικαστικών εξόδων σύμφωνα με τους κανόνες που ισχύουν επί του θέματος αυτού.

2 — Απόφαση της 23ης Οκτωβρίου 1986, 321/5, Συλλογή σ. 3199.

3 — Απόφαση της 4ης Φεβρουαρίου 1987, 417/85, Συλλογή σ. 551.